

အကဲခတ်

မဂ္ဂဇင်း

ကလေးတစ်ယောက်ရှေ့ဘောလုံးချပေးကြည့်။ ဒါဟာ လူမျိုးမရွေး၊
ဘာသာမရွေးပါလာတဲ့ ပင်ကိုယ်သန္ဓေပါ။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်လို အင်မတန် ဆက်ဆော့ကောင် တစ်ကောင်
ငယ်ငယ်က ဘောလုံးဝါသ နာပါတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး။

နေခဲ့ရတဲ့ ရွာတွေမှာ ဘောလုံးဆိုတာကိုမှ ပကတိ ဘောလုံးစစ်စစ်
မမြင်ခဲ့ဖူးလေတော့ ကော် ဘောလုံးလည်း ကန်ခဲ့ရတာပဲ။ ရာဘာဘော
လုံးလည်း ကန်ခဲ့ရတာပဲ။ ရွာနဲ့ မအပ်စပ် ဘယ်ကဘယ် လိုရောက်ခဲ့မှန်း
ကိုယ်တိုင်တောင်သိမှာ မဟုတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီဘောလုံးမာ
မာကြီးတောင် ဖဝါးခြေထပ်ကန်ခဲ့ဖူးတယ်။

ဒါကြောင့်ငယ်စဉ်ကဆို ဘောလုံးအမည်ပေါက်တွေ့ကရာအလုံး၊
အပြား၊ လေးထောင့်၊ ပျော့သည် ၊ မာသည် သဘောမထားဘဲ ဘာပြား
ဆိုလည်း ကန်မှာ လုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ခြေဆစ်ဖူး ယောင်၊
မျက်ကွင်းချောင်းပြီး၊ ဘယ်အဆစ်နှိပ်နှိပ် အနာရှိတယ်ဟူသော သေရာ
ပါ အမှတ်တရ ပေါင်းစုံဖြင့် လူလားမြောက် အနုလားလောက် ဒဏ်ရာ
အနာတရ ပိုင်ဆိုင်ဖူးပါတယ်။

ဤသို့ဖြင့် ဘောလုံးဆိုသော ထိုအလုံးကို မတွေ့ရရင်တွေ့အောင်ရှာ၊
တွေ့ရင်လည်း ချစ်လို့ သိမ်းထားတာမဟုတ်ဘဲ ခပ်ဝေးဝေး ပြန်ကန်ထု
တ်ခဲ့ရာမှ အသိဉာဏ်နည်းနည်းရှိချိန်တွင် ဘောလုံး ကန်ရတာ

ပြေးရလွှားရနဲ့ လည်း ပင်ပန်းသေး၊ ကန်ထုတ်လိုက်လို့ ခြေချော်ရင်လည်း အဆဲခံရသေး၊ ကန်ထုတ်လိုက်လို့ ထိသွားရင်လည်း ခြေဆစ်ကနာသေး၊ တစ်ဘက်အသင်းလူက တိုက်ချလိုက်လို့ လဲ ရင်လည်း ဒူးကပြဲသေး စသည့် အကျိုးအပြစ်များကို မြင်မိပြီး သကာလမှာ

တော်ပြီ.....ဒီလောက်ပင်ပန်းပြီး ဒီလောက်နာတဲ့ အလုပ်ငါမလုပ်တော့ဘူး၊ ဘောလုံးကန် ခြင်းကို စွန့်လွှတ်မယ်၊ ဂိုးပဲဖမ်းတော့မယ် ဟူသော မဟာဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချပြီး ကိုယ့် နားရောက်လာတဲ့ ဘောလုံးကိုမှ အသာလေးကောက်စားခဲ့ရာ ကံကစွပ်ပြီး အင်မတန် ဂိုးဖမ်းကောင်း တဲ့ ကောင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းများ မြှောက်ပင့်စကားကိုယုံစားပြီး ရာသက်ပန်ဂိုးသမားဘဝကို ရယူဖို့လည်း ကြံရွယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နယ်တကာ၊ ရွာတကာမှာ ကြုံသမျှ အလုံးငါ့အလုံးဆိုပြီး အလုံး ဖြစ်ဖြစ် သိမ်းကြိုးဖမ်းခဲ့ရာက စလို့ ရွာကြီးတစ်ရွာရောက်လာခါမှ “ငါဟဲ့ဘောသမား”အဲလေ....ငါဟဲ့ ဘောဖမ်းသမားဘယ်သူ့ဘော ဖြစ်ဖြစ် ငါ့လက်ထဲရောက်ရင် ကပ်ပါနေရမယ်။ ပြီးမှ နင့်အလုံးကို မြေပြင်ပေါ် နှစ်ချက်သုံးချက် ဆောင့်၊ အဝေးရောက်အောင် ငါပြန်ကန်ထုတ်ပြမယ် ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန် ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ ကြိုးစားလိုက်တာရွာထဲကလေးတစ် သိုက်ထဲမှာ တော့ လက်ရွေးစင်ဘော ဖမ်းသမားကို ဖြစ်ပါကရော့လား။

ဟိုနေရာမှာ လည်း ကြည်ဖြူဖမ်းမှ သပ်ရပ်မှာ ၊ ဒီနေရာမှာ လည်း ကြည်ဖြူကာကွယ်မှ အလုံး မကျွံ နွံမနစ်မှာ ၊ နောက်တစ်နေရာ မှာ လည်း ကြည်ဖြူမှ ပိုက်ဘောမိမှာ ဆိုတဲ့ သကာလ ငါမပင်ပန်း ရင်ပြီးရော ဘောကြောနပ်ချင်ယောင်ဆောင်မှ ”ဆိုတဲ့ စိတ်’ဒုံးဒုံးချပြီး နေလာလိုက်တာ ကျေးရွာ ဘောလုံး ပွဲထိပ် ဆိုပါစို့။

ကျေးရွာဘောလုံးပွဲဆိုတာကလည်း အခြားလိုတော့ မဟုတ်ပေါင်ဗျာ
။ အရှေ့ဖျား၊ အနောက် ဖျား၊ တောင်ဖျား၊ မြောက်ဖျား၊ အလယ်ဖျား (အဲ
.....အလယ်ပါဆိုမှ အဖျားရှိပါ့မလား။ အေးလေး ရှိချင်လည်း ရှိမှာ ပေါ့
။ စဉ်းစားကြည့်တာပါ။) အဲလိုရွာတွင်းရှိ လေပေရှစ်လက်မအောက် လူ
တွေကိုမှ ပြန်လည်ပေါင်းစုပြီး ဆယ့်တစ်ယောက်အသင်း၊ အသင်းခွဲလို့
ပြန်ကန်ကြရတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့ က ရွာလယ်ရေကန်ကြီးနား၊ နေတဲ့
အတွက် “ကန်ပိုင်အသင်း”၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ ချည်း စုထားတဲ့
“ဟင်းပေါင်း” အသင်း၊ တောင်ပိုင်းသားချည်းစုထားတဲ့ “တောင်မတဲ့ ”
အသင်း၊ မြောက်ပိုင်းသားများက မျောက်တောင်ဖျားလောက်တဲ့ “မျောက်
ဖျား” အသင်း၊ အရှေ့ပိုင်းသားများ ရဲ့ “ဗဟိုတိုင်” အသင်းစသည် စ
သည် ဖြင့် အသင်းပေါင်း ဆယ်နှစ်သင်း ထွက်လာပြန်လေရဲ့ ။ အဲ.....
...အဲဒီမှာ မှ ခက်တာက ကျန်တဲ့ အသင်းတွေက တစ်နှစ် လာလေးပေရှစ်
လက်မ၊ နောက်နှစ်ကျော်သွားရင်ထွက်၊ လေးပေရှစ်လက်မ နောက်
တစ်ယောက်လာ စသည် ဖြင့် အသင်းသား အပြောင်းအလဲတွေရှိကြပေ
မယ့် ရွာအနှံ့အပြားက သက်ကြီးပုတွေချည်းစုထားတဲ့ “မိုးမျှော်” အသင်း
ကတော့ ရာသက်ပန် လေးပေရှစ်လက်မအောက် ချည်းဆိုတော့ အသင်း
သား အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ နှစ်စဉ်ဗိုလ်စွဲနေပါတော့တယ်။

သူတို့ က ဗိုလ်စွဲတာ ဘာဆန်းမှာ တုန်း။ တစ်နှစ် လာလေးပေရှစ်လက်
မ။ နောက်တစ်နှစ်လာ လည်း လေးပေရှစ်လက်မပဲဆိုတော့ လူကလူ

အိုလူကြီးတွေ။ သူတို့ ရင်ဆိုင်ကစားနေရတာက တကယ့်လေးပေရစ်လက်မအောက် ပီဘီကလေးတွေဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။ သူတို့ မှ မနိုင်ဘယ်သူနိုင်မှာ တုန်း ။ အဲ.....ဒီနှစ်မှာ တော့ ကျွန်တော်တို့ “ကန်ပိုင်” အသင်းက နယ်တကာလှည့် ကစားပြီး အောင်မြင်မှုတွေရနေတဲ့ အတွက် သက်ကြီးပု “မိုးမျှော်” အသင်းကို ငါးနှစ်အတွင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ခြိမ်းခြောက်နိုင်တဲ့ အသင်းတစ်သင်း ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အသင်းဟာလည်း ရွာတကာလှည့် ဘောလုံးချိန်းကန်ရလောက်အောင် ခြေစွာ နေတဲ့ အသင်းတစ်သင်းဖြစ်နေတဲ့ အတွက် သူတို့ အတွက်တော့ ငါးနှစ်တိုင်ကြုံကြုံခံခဲ့တဲ့ ပထမဆုဒိုင်း ကြီးက ကျွန်တော်တို့ အသင်းဘက် ယိုင်နဲ့ လာသလို ဖြစ်နေတယ်။

“ဘာမှ မပူနဲ့ ဟေ့.....ငါတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်”

သို့ကလို ကြွေးကြော်သူကတော့ “မိုးမျှော်” သက်ကြီးပုအသင်းရဲ့ နှစ်ရှည်ကစားသမား (အား လုံးနှစ်ရှည်တွေချည်းပဲ။)ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူး၊ အလယ်တန်းအကွက်ဆင်သူ၊ နောက်တန်း ခံစစ်မှူးတစ်ခါတစ်ရံ ဂိုးသမားအဖြစ် လွန်စွာခြေစွာလက်စွာ နှုတ်စွာလွန်းလှတဲ့ မေမေငွေသိန်းပါပဲ။ သက်ကြီးပုမိုးမျှော်အသင်းက လူမပြည့်လို့ ဆိုပြီး ခေါ်ထည့်ထားရာကနေ ဝါရင့်ကစားသမားဖြစ်လာ တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိန်းမ မေမေငွေသိန်း (ခေါ်) ဒေါ်ငွေသိန်း (ခေါ်) မကြောင်ချေးဆိုသူကလည်း နယ်နှယ်ရရတော့ မဟုတ်ပေဘူး။ ဘောလုံးကစားရာမှာ ဒီဘောလုံးသာ သူရမယ်ဆိုလူသော ကျွဲသော၊ နွားသော၊ ဒိုင်သော၊ ဂိုးတိုင်သော၊ ဘာသော၊ ညာသောမှ ဂရုမထားဘဲ အတင်းဝင်လု၊ အတင်းဝင်ဖျက်တတ်တဲ့ အပြင် လူမနိုင်ရင်တောင်မှ ပါးစပ်ကစက်သေနတ်ပစ်သလို တရစပ် မပြတ်တမ်း ငြင်းတတ်တဲ့ အတွက် သူဟာ “မိုးမျှော်” အသင်းအတွက် ကြောက်စ

ရာ အကောင်းဆုံး တိုက်စစ်မှူး ဖြစ်လာသူပါ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ဒါ ကိုသိလို့ မေမေငွေသိန်း (ခေါ်) ဒေါ်ငွေသိန်း (ခေါ်) မကြောင်ချေး (ဟယ် ရှည် လိုက်တာ) ကို မိန်းမကြီးဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျားကျားလျား လျား ဘောသမားများ အကြား ကပ်ပါနေတာတော့ မသင့်တော်ပြီမို့ အ သင်းမှ ထုတ်ပေးရန် တောင်းဆိုရပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် မေမေငွေသိန်း (ခေါ်).....(ဟယ်ထားပါတော့) ဒေါ်ငွေ သိန်းက

“နင်တို့ လူမဖြစ်ခင်ထဲက ဒီဘောကို ငါကန်လာတာ၊ အခုမှ ထွက် ပေးရရင် သမ္မာဒေဝနတ် ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ဒီအတိုင်းကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဆိုတာကတစ်ကြောင်း

“ငါ့ကို ပေးမပါရင် ညကျရင် ဂိုးတိုင်တွေအားလုံး ငါအကုန်ခုတ်ဖြတ် မယ်”

ဆိုတာက တစ်လီ။

“ငါမပါရလို့ ကတော့ သတ္တိရှိရင် ငါ့အိမ်ရှေ့ဖြတ် ကြည့်လေ”

ဆိုတာက တစ်ကြောင်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ ကို ထောက်ချင့်ပြီး သကာလ သူမှ မပါရင် ငါတို့ ဈာပနကတော့ နီးရချည်ရဲ့ လို့ တွေးမိပြီး အားလုံးသောလူများက ဒေါ်ငွေသိန်းကို သူတို့ မူလဘူ တ “မိုးမျှော်” အ သင်းမှာ ပါဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ရပါတော့တယ်။

ဤသို့ဖြင့် လေးပေရှစ်လက်မအောက်တည်းဟူသော ဘောပွဲကြီး စ တင်ကျင်းပသည် နှင့် ကျွန်တော်တို့ အသင်းမှာ အုပ်စုပွဲတွင် မေမေငွေ သိန်းတို့ အသင်းကို လေးဂိုးတစ်ဂိုးနှင့် တစ်ကြိမ်သာရှုံး ပြီး ဘုန်းကြီး

ကျောင်းသားများ ၏ “ဟင်းပေါင်း” အသင်း၊ အလယ်ပိုင်း “ဗဟိုတိုင်” အသင်းတို့ ကို အပြတ် အသတ်ပက်ပက်စက်စက် အနိုင်ရပြီး ကွာတားဖိုင်နယ်မှာ တော့ အနောက်ပိုင်းသားနှင့် တောင်ပိုင်း သားများ ပေါင်းစပ်ထားသော “အင်္ကျီချွတ်” အသင်းကို နိုင်ပွဲဆက်ကာ ဆီးမီးဖိုင်နယ်တွင်လည်း လူမမာများ စုစည်းထားသော “ဂီလာန”အသင်းကို ဂိုးပြတ်သွင်း၍ ဗိုလ်လုပွဲဆီသို့ တက်လှမ်းခဲ့ပါ တယ်။

ကျွန်တော်တို့လိုပဲ တစ်ဘက်မှ မေမေငွေသိန်း ဦးစီးသော သက်ကြီးပုမိုးမျှော်အသင်းက လည်း တွေ့ကရာ ကြုံကရာအသင်းကို ခြေပြတ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဒိုင်ပွဲရပ်ဖြင့်သော်လည်း ကောင်း၊ ငြင်းပြီးတော့သော်လည်းကောင်း စသည် ဖြင့် အပြတ်အသတ် အနိုင်ယူပြီး ဗိုလ်လုပွဲသို့ ရှုံးပွဲ မရှိ မတ်မတ်ကြီးတက်ချလာပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်ပါဝင်သော ကန်ပိုင်အသင်းနဲ့ မိုးမျှော်အသင်းတို့ ဗိုလ်လုပွဲမှာ မလွဲမရှောင်သော ပြန်ဆုံတွေ့ရပါ တော့တယ်။ ပွဲစတယ်ဆိုရင်ဖြင့်ပဲ ဟိုဘက်က တိုက်စစ်မှူး၊ ပါးစပ်တိုက်စစ်မှူး မေမေငွေသိန်းမှာ တွေ့ကရာလူ ပတ်ရမ်း၊ ပတ်ကြိမ်းတိုက်ပါတော့တယ်။ ဘောလုံးမရခြေထောက်လိုက်ကန်၊ ဘောလုံးဘေးထွက်ပြီး Out ဖြစ်သွားတိုင်း သူပဲယူမြှောက်၊ မရရင်ငြင်း၊ မငြင်းနိုင်ရန် ပါးဆွဲ ချလိုက်မယ် နဲ့ တစ်ကွင်းလုံး သူလုပ်သမျှကို ဟုတ်နေတာပါပဲ။

ဘောလုံးကန်တဲ့ လူတွေကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ဘောလုံးရလို့ မေမေငွေသိန်းပြေးလာတာမြင်ရင် ဟိုဘက်ကန်ထုတ်၊ ဒီဘက်ကန်ထုတ် ဟုတ်နေပေမယ့် တစ်သက်လုံးချောင်မလားဆိုပြီး ဂိုးဖမ်းစား တဲ့ ကျွန်တော်က ကွဲင့်တော့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဘောလုံးဂိုးနားနီးပြီဆို ဘာမဆိုင်ညာမ ဆိုင် ဒေါ်ငွေသိန်းကြီး ပြေး လာပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကြီး

နဲ့ ကျွန်တော်ကို ဂိုးပြင်ရောက်အောင် တိုက်ထုတ် လို့ ထုတ်၊ ကျွန်တော်မ မြင်ရအောင် သူကအရှေ့ကပိတ်ကာလိုကာနဲ့ လုပ်နေတော့တာပဲ။ အဆိုးဆုံးက တော့ ထောင့်ကန်ဘောတို့ ၊ ပြစ်ဒဏ်ဘောတို့ ကန်ရင် ကျွန်တော့်ကို အနောက်ကလာသိုင်းဖက်ထား ပြီး.....

“ဟေ့ကောင်လေး ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ငါးနာရင်းအုပ်ထည့်လိုက်ရ”

ဆိုတာတစ်မျိုး

“မလှုပ်နဲ့လှုပ်တာနဲ့ ငွေသိန်းအကြောင်း သိသွားမယ်”

ဆိုတာတစ်ဖုံနဲ့ ဆိုတော့ ဒုက္ခကစဉ်းစားသာကြည့်၊ ဒီကြားထဲ နံနံစော် စော်မိန်းမကြီး ချွေးသီး ချွေးပေါက်တွေနဲ့ အနောက်ကသိုင်းဖက်ထားတာဆိုတော့ အသက်မှာ လည်း အောင့်ထားမှ သူလစ်ရင် လွတ်အောင်ရုန်းမှ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာ။

ကြည့်ဦးဖြစ်ပုံ၊ သူ့ကိုကြောက်လို့ ငြိမ်နေရင်လည်း ဂိုးပေးရမယ်။ ထွက်ပြေးရင်းလဲ နားရင်း ကအအုပ်ခံရမယ်။ ဒီတော့ နှစ်ခုလုံး အဖြစ်မခံနိုင်တဲ့ အဆုံး ဟိုဘက်က ထောင့်ကန်ဘောရပြီးဆိုမှ ဖြင့် ဂိုးစည်းအစ ဂိုးတိုင်အဆုံး လုံးနေအောင် ပတ်ပြေးနေရရှာတယ်။ မေမေငွေသိန်းကလည်း ဦးတည် ချက်က မပြောင်းရှာဘူး။

“ဟေ့ကောင်လေးမပြေးနဲ့ ”

ဆိုတဲ့ ညာသံနဲ့ အတူ ကျွန်တော့်ကိုပဲ မဲလိုက်နေတာ။

တစ်ခါမှ ကံဆိုးချင်တော့ ပထမပိုင်းပွဲပြီးကာနီး မိနစ်အနည်းငယ်အလိုမှာ မိုးမျှော်အသင်းက တိုက်စစ်မှူး ကိုပြောင်ပုကန်လိုက်တဲ့ ဘောလုံးက ဂိုးရှေ့ဖြည်းဖြည်းလေး လိမ့်လာတာနဲ့ ကျွန်တော် ကလည်း အသာအယာပဲ ပြေးကောက်လိုက်တယ်။ ဘောလုံးကလည်း ကျွန်တော့်ရင်ခွင်

ထဲရောက် ရော ဒေါ်ငွေသိန်းကြီးလွှားလွှားလွှားလွှားနဲ့ ပြေး လာပြီးသူ့ ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းခနဲ တိုက်ချလိုက်တယ်။

“ဂိုး”

အော်သံကြားမှ သတိပြန်ရတယ်။ ကျွန်တော်ရော ပိုက်ထားတဲ့ ဘောလုံးပါ ဂိုးတိုင်ထဲ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကြီး ဝင်ချသွားတာ။

“ဂိုးပြီးဟ.....ဂိုးပြီး၊ ငွေသိန်းတို့ တစ်ဂိုးသွင်းလိုက်ပြီး ဟား.. ဟား.....ဟား.....”

ဒေါ်ငွေသိန်းထဘီကလေးမကာမကာနဲ့ ဝမ်းသာအားရပတ်ကနေ တော့တာ။ ပရိသတ်တွေရော ဘောလုံးသမားတွေပါ ပထမတော့ ကြောင်နေသေးတယ်။ နောက်မှ သတိရပြီး

“ဟ.....ဘာလိုဂိုးရမှာ လဲဗျ။ ကျွန်တော်မိထားတဲ့ ဘောလုံးကို သူ ဝင်တိုက်ချတာ” ဆိုတော့ မှ အားလုံးကလည်း

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ဒါဂိုးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဂိုးသမားမိထားတာ ကို ဝင်တိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့.....ဒါမျိုးဂိုးမပေးသင့်ဘူး ဒါ တမင်သက်သက် ဒေါ်ငွေသိန်းဝင် တိုက် တာ” စသည် ဖြင့် ဆူညံကုန်တယ်။

ဒါကို အငြင်းဘုရင် ဒေါ်ငွေသိန်းကလည်း မလျှော့ဘူး။

“ဘာလို့ ဂိုးမပေးရမှာ လဲ၊ ဘယ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘောလုံးဂိုးထဲ ဝင်ရင် ဂိုးတာပဲ”

“ဘာလို့ ပေးရမှာ လဲဗျ၊ အခုဟာက ဒေါ်ငွေသိန်း ပြောင်ဝင်တိုက်ချ တဲ့ ဟာကို ဂိုးသမားပါ ဂိုးထဲဝင်သွားတဲ့ ဟာ”

“အောင်မာ ဘောလုံးရော ဂိုးသမားပါ ဂိုးထဲဝင်အောင်လုပ်နိုင်တာ တစ်ဂိုးထဲ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ဂိုး တောင်ပေးသင့်တယ်”

“ဘာနှစ်ဂိုးပေးရမှာ လဲ အခုဟာက ပြောင်ကြီး”

“ဟဲ့.....ဘောလုံးကစားတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ တိုးမိတိုက်မိတာ ရှိ မှာ ပဲ၊ ဒီလောက်ကတော့ သည်းခံမှ ပေါ့”

“တိုးမိတိုက်မိရင်လည်း မတော်တဆဆိုတော်သေးတယ် အခုဟာက တမင်ညစ်ပြီး ဝင်တိုက် တာ”

“မလိုချင်ဘူး။ ဘောလုံးဂိုးထဲဝင်ရင် တစ်ဂိုးပဲ”

စသည် ဖြင့် တစ်ကွင်းလုံးနဲ့ တစ်ယောက် ဒိုင်ခံကိုငြင်းတော့တာ။ သူ တို့ အသင်းကလူတွေက လည်း ဒေါ်ငွေသိန်းကိုမနိုင်တော့

“ရရင်ယူမယ်၊ မရရင် အရင်းပဲ”ဆိုပြီး ဒီအတိုင်းကိုကြည့်နေတာ တစ်ကွင်းလုံးနဲ့ တစ်ယောက် ငြင်းတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း လူတိုင်းထက် အမြဲပိုထွက်အောင်ပြောနိုင်တဲ့ မေမေငွေသိန်းက...

“နုနယ်တဲ့ ငါ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို အပ်နဲ့ ဆွပြီး ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ် အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ”

ဆိုတာနဲ့ ပဲ ဒေါ်ငွေသိန်းတို့ တစ်ဂိုးရသွားတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ မပြီး စီးနိုင်သေးသော ဘောလုံးပွဲကို ဆက်ကစား ရတော့တာပေါ့။ ဘောလုံး ပွဲကလည်း သိတဲ့ အတိုင်း လူကြီးနဲ့ ကလေး ကစားနေရတဲ့ အပြင် သူတို့ ရဲ့ တိုက်စစ်၊ ခံစစ်၊ စစ်ကောင်းတဲ့ ဒေါ်ငွေသိန်းကြီးဝင်ဝင်ရှုပ်နေတာနဲ့ ဘောလုံးကို ဘယ်လိုမှ ကောင်းကောင်း ဆက် ကစားမရဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းချင်တော့ ပွဲပြီးဖို့ စက္ကန့်ပိုင်းအလိုလောက်ကျမှ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က ကံစွပ်ပြီး ချေပဂိုးပြန်သွင်းလိုက်နိုင်တယ်။ တစ်ဂိုးစီ

သရေနဲ့ ပွဲချိန်ပြည့်ပြီး အချိန်ပိုထပ်ကစားတော့လည်း တစ်ဘက်ကမှ ဂိုး မသွင်းနိုင်ဘဲ အချိန်ပိုစေသွားတော့ ပယ်နယ်တီကန်ပြီး ဆုံးဖြတ်ဖို့ သာ ကျန်တော့တယ်။ ပယ်နယ်တီမှာ ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ က ရှုံးဖို့ ကသေ ချာနေပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေက သူတို့ လူကြီးသက်ကြီးပူ တွေ ကို ဘယ်လိုနိုင်မှာ လဲ။ ကံကောင်းစွာပဲ အဲဒီနေ့မှာ ဂိုးသမားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်လက်ထနေချိန်ဖြစ်နေ တယ်။ သူတို့ ကန်တဲ့ ပယ်နယ်တီငါး လုံးမှာ သုံးလုံး ကျွန်တော်မိပြီး နှစ်လုံးက အပြင်ထွက်သွား တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကကန်တာကလည်း ထိုနည်းနယ်ပါပဲ။လေးလုံး ကအပြင်ထွက်ပြီး တစ်လုံး က တိုင်ထိသွားတယ်။ နှစ်ဖက်လုံးဂိုးမရတဲ့ အဆုံး ဂိုးသမားကန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်ကျမှ ကျွန်တော် တို့ နိုင်ဖို့ က သေချာသလောက်ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သူတို့ ဖက် က ဂိုးသမား ဦးလေပျော့က ပိုလီယိုဖြစ်နေတော့ ဘောလုံးမကန်နိုင် လို့ ဂိုးဖမ်းနေရတာ။ ဒီပိုလီယိုသမား နဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်နိုင်မှာ ပဲ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဝမ်းသာနေတုန်း ရှိသေးတယ်။ ဝမ်းသာနေ တုန်း ရှိသေးတယ်။ ထင်သ လို ဖြစ်မလာဘူး။

“အဲဒီဂိုး ငါဖမ်းမယ်”

မေမေငွေသိန်း အသံကြားတော့ အားလုံး ခေါင်းနားပန်း ကြီးကုန်တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးဘောကို ငါကာကွယ်မယ်”

ဒေါ်ငွေသိန်းကြီး ပါ လာပြီ။ သူပါလာရင် ညစ်တော့မယ်။ ကျွန်တော် တို့ အားလုံး မျက်လုံးပြူး သွားရတယ်။ နောက်မှ သတိရပြီး.....

“ဟ.....အခုဟာက ဂိုးသမားချင်ကန်မှာ လေ၊ ဒေါ်ငွေသိန်းနဲ့ ဘာ ဆိုင်လို့လဲ”

“အောင်မာ ငါတို့ ဂိုးသမားက ပိုလီယို ဖြစ်နေလို့ နင်တို့ ဒီလိုလုပ် တာ မဟုတ်လား၊ဒါမျိုးက ကျောလို့ မရဘူး”

“ဘာလို့ ကျောရမှာ လဲဗျ၊ဒါထုံးစံပဲ၊နှစ်တိုင်းဒီလိုပြ ကန်နေကျကို”

ဟုတ်တယ်လေ။ နှစ်စဉ် ဒီလိုပဲဆုံးဖြတ်နေတာ အစဉ်အလာပဲကိုး။ ဒါကို ဒေါ်ငွေသိန်း သိသိကြီးနဲ့ မလျှော့ဘူး။

“မရဘူး မနှစ်က နဲ့ ဒီနှစ်နဲ့ မတူဘူး၊ ဒီနှစ်က စနစ်သစ်၊ ငါပြောတာ မှ လက်မခံရင် နင်တို့ အားလုံး မိုးကြိုးကြီးကြီး ပစ်ကုန်မယ်”

သိတယ်မဟုတ်လား ဒေါ်ငွေသိန်းတို့ က လျှော့ရိုးထုံးစံမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ပဲ ကျွန်တော်က

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ဒီအဘွားကြီးကန်တာလောက်တော့ ငါဖမ်းနိုင်ပါတယ်၊ ကန်ပါစေ”

ဆိုပြီး ပေးကန်လိုက်တယ်။ ကန်တာတောင် ဒေါ်ငွေသိန်းက သူ့အရ င်စကန်မယ်ဆိုပြီး တောင်းဆိုလို့ ပေးကန်ရသေးတယ်။